

SZILÁGY-SOMLYÓ.

T Á R S A D A L M I H E T I L A P

A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI-EGYLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Nagy László.

Segéd-szerkesztő:

Hulinka Sándor.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Sz.-Somlyó, az ev. ref. papi háznál, hova a lap anyagi és szellemi részét illető küldemények is címzendők.

Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.

Vári menetrendünk kiegészítéséről.

Szilágy-Somlyó, 1888 jan. 17.

(A különböző száraz és vízi utak oly nélkülötlen eszközei a az ipar, kereskedelem, társadalmi élet, műveltség minden egyes ágának, hogy azokat a leghatározottabban az ország itereinek lehet nevezni. Minél gazdagabb amely ország közlekedési eszközökben, annál több biztosítva van a közműveltség létrájának magasabb és magasabbra juthatásáról. Az utahl kevésbé dicsekedhet a régi Magyarország példabeszéd szerint fuladozhatott önzésirjába de másfelől beállhattak oly gazdasági válságok, melyek miatt az éhhalál rémével is szíve kellett nézni a hazai népség bizonyos legének. Ma már mindezeket túl vagyunk. Isten jóvoltából elmondhatjuk, hogy a közli eszközök szempontjából hazánk a nyugavelt államok versenyében nem igen áll hátré a forgalmi eszközök kényelmi követeket támasztanak és ha e kényelmi követek az országos nagy igényeket nem zavarja az igények teljesítése még előnyös is vállalatokra s közvetve a nagy egészreden kétségen felül kielégíthetők.

V. összeköttetéseinkről akarunk szólni. A gazdasági vasut menetrendje igen természetesen és magának a főcéljának, az ország kőja felé juthatásnak szempontjából, — igyenesen egyszerűen az „északkeleti vasut“ e szerint lett megállapítva. Ezen főirányzatban kívánalmunk nincs és nem is lehetne ezen kereten kívül, de mégis

ugy, hogy vasutunk jövedelmezősége ne hogy csökkenjen, de sőt öregbedjék, úgy hisszük, hogy lehet segíteni.

Megyénk két városa az országos összeköttetés egyszerű szemmel tartása folytán csak úgy közlekedhetik, hogy két, esetleg ha egész dél-eltti dolga van, három napi időbrálással érintkezhetik. Ugyancsak N.-Károly, Tasnád, Zilah és Somlyó vásárai a többiek által csak úgy használhatók fel kereskedelmi szempontból, ha megelőző napon ülnek vasutra s a vásár reggeli óráinak igénybe vétele után azonnal visszaindulnak. A forgalom szükségérzete megte-mette a vasutat, — a vasut fokozta is már és hatványosan fokozni fogja a forgalmat. Ámde a mi viszonyaink figyelembe tartásával biztosítani merjük a vasutigazgatóságot, hogy a vásárok figyelemmel tartásával, úgy, mint a két város lehető érdekeinek összhangzába hozásával a forgalom öregbedése oly hatványozást nyer, hogy az magának a vasut társulatnak anyagilag csak előnyös lenne. Nem új dolgot mondok. Ez irányu beosztást megcsinálta már előtünk a „Szamosvölgyi vasut.“ E vasutnak is — a dolog természete szerint, — általános forgalmi menetrendjét alkalmaznia kellett az államvasutak menetrendjéhez; azonban csakhamar menetét szaporítania kellett a kolozsvári, szamosújvári és deési vásárok figyelembe tartásával. És ez a szaporítás nem hogy hátrányos lett volna a „Szamosvölgyi vasut“-nak, hanem Kolozsvár-Deés közti vonalán határozottan jövedelmezőbbé tette a vonalat. Nekünk is közgazdasági, igazságszolgáltatási és kereskedelmi szempontból szükséges lenne, hogy a megye két városának Sz.-Somlyónak és Zilahnak legalább hetenként kétszer a kereskedelmi leg fon-

tos vásárokkal összhangban oly rendkívüli összeköttetéseket kellene hozni, hogy reggeli és esteli vonat-közlekedés berendezésével, az az éjszakára elmaradásnak költségeitől megkímélve legyen a közönség.

Figyelembe veendő lenne ezen heti rendkívüli 2—3 menet szempontjából N.-Károlynak hétfői, Sz.-Somlyó és Tasnádnak pénteki és Zilahnak szombati vására. A mostani beosztás szerint is még a laikusokat is meglepi, — a hallatlan nagy hideg dacára, — azon személy- és áru-forgalom, mely vicinális vasutunkon megnyitása óta szakadatlanul történik. Pedig az árak aránytalanul magasak lettek megállítva. Ez utóbbira úgy értesültünk, hogy a szállítási, úgy személy, mint podgyász-díjak tetemesen le fognak szállíttatni és lehet, hogy ezikkünk megjelenésével a leszállított árakat is közölhetni lesz szerencsénk. És ez így is van jól, mert szerintünk is jobb a sürü garas a ritka forintnál. És már ha a fennebb elősorolt indokok alapján hetenként 2—3 rendkívüli menetet rendeztetik be s a menet és szállítási díjak leszállíttatnak: hisszük, hogy míg a nagyközönségnek kényelmesebbé lesz téve a közlekedés és szállítás, magának a vasutnak is jövedelme tetemesen növekedni fog. Felszólalásunkra a nagyközönség és a társulat érdeke egyaránt vezetett s hisszük, hogy a kiknek ez ügy rendezésében döntő befolyásuk van: kellőleg fogják sorainkat mérlegelni s ha ebben a gyűjtendő statisztikai adatok alapján megfigyelni valót találnak, létesítésére megfogják tenni a szükséges intézkedéseket.

ÁRCZA.

Bálurak és kisasszonyok.

(Saison tárcza.)

A fot a régi jó világban úgy tekintették, mint anyasszonyok kikötését ahoz a révparkhelyen a fejkötő terem.

Akkban persze még ismeretlen fogalom volt a ma elite-bál ezer apró sallangjával, diszes és vagyont képező toilette-jeivel, csokoraival és is tánczrendjeivel és — petrezselyem árulásával feljebb a „bátyus“ járta, a hol a gavalérok lége volt cigányról gondoskodni, a leányasszonyok mamák viszont izletes vacsorával revanchirált a sok apró figyelmet, a melylyel a gavaléroknak mozták.

A gálák szerények, illedelmesek és tisztességtudó leányok szelid iruló-piruló hajadonok voltak feltékenyen őriztek egy-egy édes titkot, a azt hitték, — rajtuk kívül nem tud senki sem, ők maguk is csak úgy sejtették, félig-meddig álmódzva, a mit még eának is átalottak bevallani, hogy egy kicsik szerelmesek. És ha tudták volna, bizonyára újak vala Rippből:

derülni a titok, —
ésünk mi boldogok.

Persze kiderült. No mert a papa és tata akkor is szék voltak és résen állttak ám. Igaz, hogy nem csúsi szemekkel és nem oly fegyveres hatalomint máma, a mi onnan is kitünik,

hogy akkor tájban nem volt annyi sensatios leány-szöktetés, mérgezés és egyéb ilyes tragicomedia.

Egész esztendőn át türelmesen titkolóztak, de a farsang aztán megnyitotta a szerelmesek ajkát. S a tata nem dörzsölte a kezét, hogy jó vásárt csinált, hanem szívére ölelte a ficzkót, megszorongatta, hogy a csontja is ropogott belé és azt mondta:

— Ember vagy öcsém! No lám, nem is gondoltam volna! Hm.

Tehát a papákban már akkor is volt annyi diplomacia, hogy bámultak a felett, a mit különben előre tudtak.

Ilyen vége volt akkor tájban minden szerelmi regénynek s egy bálra tíz hymen is esett, nem mint manapság, a mikor egy-egy házassági hír, valósággal egyértelmű sensatios esemény a bulgáriai puccsal és az újságok török egymást érte, hogy melyik adja ki előbb. Csak az a hujja, hogy már távirati értesítéseket gyártsanak az ilyen dolgokból.

De mult az idő s a leányasszonyokból nem sokára „kisasszonyok“, a kisasszonyokból „nagysá-mok“ lettek s a hogy nőtt a leányok iránti „tisztel-et“ a férfinenben, a hogy ezek pazarabbak és bőkezűbbek lettek a czimezésben, éppen olyan mértékben kezdtek tartózkodóbbá válni. A czimekkel együtt kezdtek sürűbbé lenni és fényesebbekké válni a bálók és ritkábbá lenni a — lakadalmak.

No de ha már a lakadalmakat oly nagy mértékben szorítják ki a bálók a farsangból, legalább a bálókkal nagyra lehetünk a régiekkel szemben.

Nagy különbség, annyi igaz.

Régebben össze állt tíz fiu és tíz lány s azt mondták, „csináljunk bált!“

A tíz fiu közül mindegyik reábeszért még két-tőt-kettőt s ugyanezt tették a leányasszonyok is. A

fiuk összeszedtek hat cigányt, kibéreltek s felszólattak egy szálát. A mamák és leányasszonyok süttöttek egy kosár kürtös kalácsot, pire tészta, toló fánkot, bélest; borkorcsolyának csőregét, — ehhez jól illett egy jókora csutora bor, a mit a papa kotyogtatott a hóna alatt. Nem volt se entrée, se tánczrend, se toronyóra.

Befüggönyözték az ablakot, hogy ne tudják meg mikor virrad. (A kakas úgy se kukorékol már, mind oda került az is — megsülve.)

A cigányt se biztatta senki: huzta szívből, belekergette lelkét a száraz fába s az sirt kesergett a négy hurjában.

Senki a hölgyek közül el nem ájult [nem volt még „mider“] pedig a bokorugrós szoknyának volt dolga.

Az ifju urak még akkor nem pudereztek magukat, nem sejpitettek, nem nyafogtak; egy se fenyegetőzött, hogy azzal ezért vagy azért amagyon lövi magát és nem találta dicsőségét abban, hogy ő „blazirt.“

A táncz nem volt érdekhajászat, a mely máma olyan kedvező talaja a petrezselyemnek.

No persze akkor még nem is járt annyi — veszélylyel. A méltóságteljes andalgó, a szilaj friss csárdás csupa élet, csupa tűz és költészet volt. Nem járt mint a mai uraknak rugóra egynek is a lába. Senki se talált abban bravourt, hogy a térdei kalácsát a csipőjével egy irányba hajlítsa s ugyanakkor a két lába fejét a bokájáig görbítse. Azt se tartották még szépnek, a mi máma olyan grandieuse fogásnak tűnik fel, hogy valaki a fél lábával eszeveszetten kalimpáljon s a másikkal csak úgy sántítva biczegjen utánna.

Még akkor a leányok felöltöztek és nem levetkeztek a báira. Nem kívántak hódítani; az az egy a ki tetszett, úgy is fogva volt már, mert történe-

A háboru az ész törvényszéke előtt.

— Három közlemény. —

I.

Háboru! Oh mily rettentő szó ez! Kik eddig nyugodtan éltek, kik egymással versenyeztek a béke műveiben és termékeik kicserélgetése által alapíták meg, biztosították és fejleszték anyagi jólétüket, egyszerre földzudulnak, nagy hadseregekbe tömörülnek és egymás ellen rohannak, hogy élet-halál harcát vívjanak. A mi gyilkoló eszközt az elme, művészet és tudomány kitálalt, az mind fölhasználtatik ilyenkor, hogy az ellenség soraiban halált és pusztítást idézzon elő. A szenvedély fölébred ilyenkor, hogy szövetséges társa legyen a hadakozóknak. Így hömpölyögnek a háboru hullámai, tova, mindent elsöpörve, a mi utjukba akad. Valóban, ha csupán egyetlen háboru pusztította volna is az embereket a világtörténelemben, már ez is elég ok volna arra, hogy szomoru lélekkel és fájdalommal szívvel gondoljunk rá. De a világtörténelem nem csak egy háborut mutat föl. A világtörténelem hosszú láncolata a folyton megújuló háboruoknak, melyek csaknem szakadatlanul követik egymást. A népek alig örülhetnek kis ideig a béke nyugalmának, már kitör a háboru itt, vagy ott és elpusztít mindent, a mi szorgalmas kezek hoztak létre. A világtörténelem a tekintetben csak szomoru képet tár fel előttünk. A fájdalom, sőt az iszony érzelme nyílal végig szívünkön, ha a világtörténelmet lapozgatjuk s mindig csak a háboru, csaták, ütközetek moráját halljuk dübörögni; midőn látjuk, hogy alig mulhatik el évtized, mikor a föld egyik vagy másik részén háboru nem dühöngött volna, sőt, hogy a világtörténelem szövődékes hálózataiban éppen a háboru és csaták szolgálnak utmutatók gyanánt. Ugy látszik, mintha a népek nem is élhetnének harc és háboru nélkül. A népek sorsa éppen a háborukhoz van kötve és úgy látszik, tényleg éppen ezek okozzák a népek életének fejlődését. Vért kell ontani, országokat elpusztítani, ezrek boldogságát feldolni, hogy a népek élete tovább folyhasson a maga medrében s hogy a történelem föl ne akadjon. Oh ez mégis borzasztó végzet!

És mégis van eset, mikor a háboru jogosult. Mikor az állam függetlenségének és jogainak megvédése céljából viseltetik a háboru egy másik hatalom ellen, akkor szomoru kényszerűség ugyan, de jogosult; s az uralkodó önmagának, sőt esetleg a népnek is tartozik azzal, hogy fegyverhez nyúljon és az ellenséges hatalmat hatalommal verje vissza. Mert minden jog magában foglalja a védelmi jogot is. A jognak győznie kell a jogtalan hatalom ellenében. Ez pedig csak akkor lehetséges, ha védelmeztetik. Az olyan jog, melyet esetleg nem volna szabad védelmezni, védtelenül esnék martalécul az erőszaknak s csak addig állhatna fenn, míg éppen a baromi erőszaknak tetszik azt nem bántani. Ez éppen úgy elmondható a népek és államok jogáról, mint egyesek jogáról. Miként tehát annak, a kit életveszélyesen megtámadnak, joga van önmagát védelmezni, az erőszakot erőszakkal megtorolni: akként az állam, a nép is jogosult az ő függetlensége vagy jogai ellen intézett támadást erőhatalommal visszanyomni és e célból a jogtalan támadó ellen háboruba menni. Sőt a politikai hatalomnak arra is van joga, hogy az ellenséget megelőzze és neki hadat üzenjen, ha egyszer világosan látja, hogy ez az ő jogait és érdekeit jogtalan erőszakkal szándékozik megsemmisíteni. A megelőző há-

tesen mindig az tetszett, a ki lépre ment. Akkor a férfi meghódolt, mert senki se kívánt hódítani, ma pedig mindenik hódítani akar, meghódolni senki. Nagyon furcsa ez kérem.

Ma már egészen másképpen van.

Kellemffy ur például új lack topánt és fehér mellényt hozat a tüzoltó bálra, mert tudja, hogy ott lesz Szende Kamilla ő nagysága, a kire oly kedvesen emlékezik a tavalyi bálról.

Szende Kamilla kisasszony megsejti, hogy elene Kellemffy ur merényletre készül; megsejti azon kérésből, mely a második négyesre szól. Nosza a mamával gyorsan szövetkezik s egy gyors rohammal neki csnek a fekete kávéját gyanútlanul szörpölgető tatának. Ez viczkándozik, fenyegetődzik. Nem használ semmit. Végre is reá szánja magát egy (tiz év óta mindig) utolsó kiadásra s a sikerült manővre után nem sokára új diszes báli ruha a tavalyinál mélyebben kivágott derékkal már ott diszeleg a chiffonerban.

Jön a bál napja és Kellemffy ur és Szende Kamilla nagysága csaknem egyszerre érnek a bálterembe.

Kellemffy ur végig pillant elegans külsején és — mosolyog. Ma meghódol a kicsi!

Szende Kamilla egy tetszelgő pillantást vet a bálterem kristály tükrébe és — mosolyog. Meghódítom, vagy meghalok!

És össze kerülnek, beszélgetnek, tánczolnak és — szörnyen unatkoznak.

boru, védelmi szempontból indítva, elvileg szintén jogosult. Hasonlóképp megtörténhetik az is, hogy midőn valamely állam egy másik állam alapos jogigényeinek vonakodik igazat szolgáltatni, a jogaiban így megsemmisített államnak végre nem marad egyéb teendője, mint fegyver által szerezni tiszteletet a maga jogainak. Ily esetben a keletkező háboru szintén nem mondható jogtalan. Mert szükséges, hogy a jog maradjon jog; másképp a népek nem férhetnek meg nyugodtan egymellett, éppen úgy, mint egyes emberek békés együttélése nem képzelhető kölcsönös jogtisztélet nélkül.

E szerint a háborut általában és elvileg kárhóztatni nem lehet; mert fordulhatnak elő olyan esetek, midőn a háboru a népnek, vagy uralkodónak jogában, sőt kötelességében áll. Persze, ha a népek és államok soha sem sértenék meg a jogot, akkor a háboru sem lenne szükséges és jogosult. De míg e föltétel hiányzik, addig a háboru joga bizonyos esetekben éppen oly világos és elvitázhatatlan, mint egyesekre nézve az individualis jogok védelmének joga, föltéve, hogy azokat valaki jogtalanul támadja meg. Nagyon szép, igazán humanus gondolat az, mikor az örök béke szónokai a háborut teljesen száműzni akarnak a társadalomból. De midőn a háborut elvileg elvetendőnek és kárhóztatandónak tekintik, következőleg azt jogosulatlanul tartják minden esetben, összeütközésbe jönnek a jog fogalmaival. Ezek t. i. a kizárólag az érzelem, a mindenestre nagyon nemes érzelem álláspontjára helyezkednek. Csakhogy midőn jogi kérdésekről van szó, nemcsak egyedül ezt kell számításba venni. Igyekezzenek a népeket és uralkodókat arra bírni, hogy őrizkedjenek a jogértéstől, hogy egyetlen uralkodó se éljen vissza hatalmával mások kárára és veszedelmére: és akkor az örök béke magától bekövetkezik.

Murányi V. Anna.

Kérelem a jószívű emberekhez!

Mintán ma — szerdán délután 4 óráig — még semmi név-n nevezendő lapot, vagy levelet a postáról nem kapunk, nagy gyanunk van, hogy a nagy kir. postataliga valahol bele rekedt a hóba.

Kérjük a jó szívu embereket segítsék kiszabadulni s továbbítsák gyalog postával felénk. Hátha hamarabb célhoz érünk?

Ha azonban vasuton irányították, — akkor türelemmel várunk akár egy álló hétig.

Különfélék.

* A „Szilágy-Somlyó” szerkesztősége értekezletre hívta össze a lap buzgó belmunkatársait, a mely Nagy László szerkesztő lakásán vasárnap tartatott meg. Az értekezletet, melynek a lap szellemi értéke nézve bizonyára csak jótékony hatása leand, vidám vacsora követte, kedélyes pohárköszöntőkkel. Ez alkalommal a lapnak első negyedévi munkálkodása s a munkálkodás irányja volt a tanácskozási megbeszélésének tárgya. A lap belmunkatársai ha nem is tesznek ki sokat számára nézve, de a közügy iránti önzetlen lelkesedés és a munkakedv pótolja azt bőségesen. Bölöni Sándor, Csák Alajos, Gáspár János, Józsa Oszkár és Szentimrey István urak a „névtelen munkások”, kik egy-egy betű alatt fáradhatlan szorgalommal iparkodnak az előttrünk álló évben a lapnak eddigi iradalmi színvonalát fenntartani s ha hozzá vesszük külmunkatársainkat is, kik eddig is szép számmal keresték fel lapunkat, reméljük, hogy a „Szilágy-Somlyó” becsülettel fogja betölteni azt a munkakört, mely reá mint a megye egyik organumára vár.

* Kinevezés. A zilahi kir. törvényszék nagyságos elnöke a sz. so. nyolci kir. járásbírósnál megüresedett joggyakornoki állásra Jakó Pál végzett jogászt nevezte ki.

Olyan rideg is itt ma minden!

A zenészek oly rosszul játszanak; semmi tak-tus, semmi tuz a zenében! A teremben oly kiállhatatlan hőség! Itt ma nagyon sokat tüzeltek! Aztán oly esetenül tánczol ma itt mindenki; a rendező figyelmetlen és ostoba! A lámpák mintha leválnának csavarva, csakugy pislákolnak! A fagyalt olyan meleg. A thea olyan hideg. A limonade olyan keserű... Soha ilyen eseten bált, mintha csak mindenki kivolta cserélve.

Az ám! Ez a Kellemffy is olyan elfogult és szellemszegény. Vajjon hol jár az esze?

Kellemffy ur érzi is ezt, vagy mi. Egy pillantra bocsánatot kér és elrohan. A mint a buffet felé rohan, egy futó pillantást vet a tükörbe. Fürtei teljesen rendben... a mellény jól fest... a czipő ragyog... Csodálatos, igazán csodálatos!

A mint felér a buffethez, fáradtan veti magát egy székre. Már ott Vékony ur javában pezsgőzik.

— Tölts ide bruder! Valóban igazad volt...

— Nos?

— Ez a Szende Kamilla olyan... olyan liba no! Nincs szépérvéke annyi bizonyos!

... Hogy ebből sem lesz hymen-hir, az is bizonyos.

San(s)D'or.

* Br. Bánffy György országgyűlési képviselő Vörösmarthy „Szép Ilonka”-járá ballett, melyet a magyar opera színházhoz már be is küldött, még a télen színpadra kerül. Sok sikert kívánunk a művésznek újabb alkotásához!

* Tüzoltók közgyűlése. A helybeli tüzoltó egyesület a folyó hó 22-én (vasárnap) 3 órakor a város háza tanácstermében szokásos gyűlést tartja meg, mely alkalommal a főparancsnok parancsnokság évi jelentését olvassa fel s egy esetleges tisztviselési választás utáni betöltése van kitűzve. A tüzoltó egyesület, mely városunk művelt közönségének nemcsak anyagi, de erkölcsi támogatást, fejlődés iránti érdeklődést is vár, szívesen látja gyűlésén az alapító és pártoló tagokat, kik gyűlésen tényleg is befolyhatnak a tanácskozási határozatok elvitáztatásához.

* Drága lábvíz. A zilahi ártész kután beleszerült a városnak néhány ezer forintot, mikor már valahára kész van, mint „Szilágy”-ünk közli, pompás enyhe meleg víz buzog ki belőle, igen egészszerűen lehet még ebben a mostani időben mosásra felhasználni, de bizony inni már ne. Mi lesz hát belőle a pompás nyári melegben? L. a magistratus számára.

* A tüzoltó-egyesület parancsnoksága, a küszöbön álló tüzoltó-bál rendező bizottságának útján tudatja a tisztelt közönséggel, hogy — után kéz alatt eddig is több oldalról történt már ismét arra nézve, hogy a rendezendő bálra meghívottjenek — azok, kik arra igényt tartanak, egész biammal forduljanak akár személyesen, akár levél útján parancsnokság bármelyik tagjához és meghívókészítéssel fogadják felkeresni. Annyi fel van előlva a parancsnokság figyelme a minden oldalról jövő érdeklődéssel szemben, hogy senki szándékolást e tekintetben nem róvhat fel.

* Szerkesztői commissio. Mióta a fővárosi lapok némelyikének egy bizonyos rovata teljesen elfogyott, kíváncsiságunk kielégítésére szolgál; sőt némelyik meg annyira megy az előzékenységekben, hogy külön „munkatársat” tart, a ki női pipere cikkek készítésére a hölgy előfizetőknél, a papának tájpiját s a kisfiuknak Mikulást, azóta a vidéki szerkesztők is kívánnak téve egy-egy ilyenforma merítetnek. De legfurcsább lehet az mégis, a mit tollunkiván egy negyedéves előfizető atyúnkfia. Nem keblet pedig az, hogy cőtázznak le neki zongorára és legedüre a „Czigány bál”-ból — „azt a czigány lány dalát”, meg „azt a toborzó huszár nótát.” Nagy szót ütött a fejünkbe ez az egy praenumerans, sokkázivesebben vettük volna, ha adós marad az előfizető-állással, mert a szerkesztőségben nincs egyetlen muzsikás emberünk se, a ki legalább csak harmonikán is játszik. No de úgy segítünk a dolgon, hogy van egy székely-zongoránk a nyomdában, a ki igen szépen fityibetanítottjuk rá és ha a negyedéves praenumerans jön heti vásárra elfityöltetjük neki kétszer-három. Ő meg aztán kótazza le. Ezt az eljárást ajánlbi lap-társainknak is figyelmébe.

* Elégtétel Hary Pali bácsinak Ország-Világ ez évi első számában ez áll: Tegye zilahi kaszinó tagtól.

„Volt atyámban, volt anyámban,
Megvolt régi jó dajkámban.
Mért nincs bennem, gyermekembem,
Sem a vőmben, sem menyembem;
Ha van fiam, mért nincs fűben;
Ez is, az is nő a földben.
Bírja hajót, nem bírja viz,
Holott hajót viszen a viz.
Szerelmemben uszó szívvel,
Legszebb nőben sem leled fel;
Dalámban ha már bírod,
Énekedben le nem írod.
Bíj bármint bölcsességgel,
Tudományval, éles észszel.
Búvárkodjál, kutasd, keresd,
„Természetben” még sem leled.
Földnek ara az ember búr,
Még sem bírja ha nem — kalmár.
Éppen itt van a bökenő:
Nem bírja mint kereskedő.
Ki ez egész „csztedőben”,
Feltalálja legelőben,
Beesütemre fogadom,
Száz forint jutalmát adom.”

E talány megfejtését felesleges egész esztendőben keresni, meg van az egy hónapgy napban, sőt egy órában is. Mert az nem más az a betű. Most már az a zilahi kaszinótag becsára fogadva, hogy a megfejtőnek 100 firtot am azt Hary Pali bácsinak fizetni. Neki adom, legyen egy jó Pál napja. Azt hiszem, hogy ezzelilágy-Somlyó” elég érdemet szerez arra, hogy magyagi hírlap-élvű üzletben méltó helyét elf. Egyébként a nemsekára bekövetkező Pál napjánából kíván Betleni Hary Pali bácsinak annyiapját elérni e sorok írója, miut a hány pohár (valy együtt megittak Galló Lacinál pünkösdkor). Akkor tudom Mathusalemi időhaladékokot étiáz forinthoz pedig sok szerenésit kíván — a „Somlyó” egy vidéki munkatársa.

* Majd ha fagy. A mult télen s a baj, hogy nem igen volt állandó jegünk. Legalt hangoztaták igen fennen azok az urak, a kikbeli korcsolya-egyletnek tevékeny (?) korifeuszának is elegyet az időjárást s igen erősen kötötték a karóhoz, hogy mi lenne ha egyszer csak egydíg fagy és állandó jég lenne. No most nem lehazsuk. Sima tükörképént csillog jobbra-balra a tó jegpálya: szabad a vásár! S a korcsolya-egylet ilyen is van nálunk? tagjai most már nem szienkit, hanem drágálják — a tüzfűt. Bizony jó am jól van ez így! Ott van a női közönség, a melnk — tisztesség ne essék, mondvan: — gyengény, ideges és mindenkép mecsze áll egészséges tekintetében

az angol Ladyk és Miladyktól. Nemcsak magunkra kellene gondolnunk, hanem rájuk is és tudvaleg ez az egyetlen sport az, amelyet ők is kedvelnek és — kiázmithatlan haszonnal. Azok a kipirult arcok, azok a vidáman kacagó szemek és ajkak, melyeket egy ilyen sik jégmezőn csuszáló, szánkázó hölgyek mutatnak elég kecsegtető honorárium volna pedig a koresolyázó-egylet férfi tagjainak — hála fejében, hogy nőinkre is gondoltak. De ki tehet róla ha azoknak az uraknak — nincs érzékük ahhoz?

* **A csizmadia ipartestület** a f. hó 15-én tartotta évi közgyűlését Nagy Ferencz egyleti elnök lakásán, a hol a tagok teljes számban jelentek meg. Elnök a gyűlést megnyitván rövid képét nyújtotta az elmúlt év munkálkodásának — eddig viselt állásáról a szokáshoz képest leköszönt. Következett a pénztárvizsgálat s egyleti ügyek megbeszélése, a melyek után Nagy Ferencz ipartestületi elnököt, mint annak tevékeny vezetőjét újból egyhangulag megválasztották, mit az érdemes elnök el is fogadott. Mint hírlík e hó 28-án az egylet a színház helyiségében bált is rendez.

* **Furfangos zenemester.** Egy uri háznál — hol, ki, mikor? — nem tartozik ide; hisz ez csak jámbor pletyka, — estélyt rendeztek. Szép közönség gyűlt egybe: urak és hölgyek, kiknek igen viszkett a bokájuk egy kis tánczra. Volt ott olyan is, a ki művészileg kezelte a klavírt, meg a violint, de hát az mind tánczolni akart ma. Nosza megfogna egy közel lakó zenemestert, (a ki ezt nagy szerencsájének tartotta, de nem tudta miért) — vacsorára. A vacsora jó volt, izlett és a bor is igen kóstoltatta magát. A zenemester legjobban tudná ezt megmondani. De az ifjuság alig várta mégis a végét s előre is csak a táncznak örvendett és megtörtént, hogy annak is vége lett egyszer. A táncosok szevezkedtek; együtt voltak mind, ki-ki párjával és kinek-kinek vis-á-vis-ja is volt már a négyesre. Ez pedig olyan négyes volt, hogy csakugyan négy pár tánczolta. Míg a mester a vacsora fináléján rágódott, addig a másik terem-be ki-ki dudolt és bokázott is hozzá. Egyszer aztán megszokták a várakozást s utánna néznek a zenemes-ternek. Keresik, keresik, tüvé téve a — a mestert. Biz az — megköszönte a jó vacsorát és... odább állt.

* **Patkány-irtás.** Borzasztó sok vesződséggel próbáltam meg mindenfélét, írja egy gazda, hogy udvaromból kiirtsam a patkányokat. — Mindhiába! Egyszer aztán jó, vagy tán inkább rosszkedvemben magam találtam fel egy patkányirtó szert. Gyakran olvastam, hogy ha a patkány-lyukakba kátrányt öntenek, ezek nem jönnek többé elé. A dolog céljával ugyan nem voltam tisztában, de azért megpróbáltam s ime az illető lyukból csakugyan nem került ki több patkány — de igenis egy másikkól, még egy harmadikkól stb... Hogy a kátrány veszendőbe ne menjen, összefogdostam néhány patkányt s bekentem őket kátránnyal, csak a fejüket hagyván szabadon s azután elbocsáttam valamennyit, azóta eltűnt portámról valamennyi patkány. Alighanem bekátrányozott kollégájuk elől futamodtak meg, ezek pedig a fölötti bánatukban pusztultak el. A ki nem hiszi, próbálja meg.

* **Gyógyszerek hamisítása.** Már volt alkalmunk felemlíteni, hogy a gyógyszerek hamisítása mesés mérvet ölt. Most abban a helyzetben vagyunk, hogy figyelmeztetünk egy szerre, mely jósága és közkedveltségénél fogva a legnagyobb mérvben hamisították és utánoztatik. Ez a 40 év óta ismert és az egész civilizált világban elterjedt dr. Popp udvari fogorvos Anatherin szájvíze, mely 50 krajczáros, 1 frtos és 1 frt 40 kros üvegekben minden gyógytárban kapható. Miután azonban e szájvíz kitűnő volta folytán igen keresett ciklik, az illető hamisítók valami nagyobbbrészt árthatmas kotyvalékot készítenek, „Anatherin szájvíznek“ nevezik el, sőt gyakran Popp dr. nevét is felhasználják, hogy a könnyen hívő közönséget lepre vigyék, ami annál is inkább sikerül nekik, mert az ő mixturáját olcsóbb áron adják, a vevőnek azt állítva, hogy ez valódi Anatherin szájvíz. E hamisítások oly általánosak, hogy csupán az osztrák-magyar monarchiában, szűzaval léteznek ilyenek, melyekkel szemben a valódi Anatherin-szájvíz feltalálója Popp dr. ur, a legszigorubb rendszabályokat fogantatosította. A ki fogai és szája szépségét fenn akarja tartani, csak a valódi Popp-féle Anatherin szájvizet fogadjon el, mely minden gyógytárban található. Helyben kapható: Józsa Gy. és Szalghári J. gyógyszerészeknél.

Irodalom.

„Lányok Lapja“ című közkedveltségű képes lap, melyet Dolinay Gyula ritka tapintattal szerkeszt, új évvel már 14-ik évfolyamába lépett. Első száma előttünk fekszik. Diszes, elegáns lap, telve gyönyörű képekkel és jeles közleményekkel, melyek ismert nevű írók és írók tollából valók. Közleményeket hoz Sziklay Jánostól, Szabó Endrétől, Vörös Adéltól, Perényi Kálmántól, Nogáll Jankától, Guál Mózesztől és még többektől. Ez egyetlen füzeté tizenhatszázféle érdekesebbnél érdekesebb olvasni való tartalmaz, melyekből a serdülő koru fiatal lányok sok szívet és jó tanulhatnak. A Lányok Lapja a miveltebb családoknál szívesen látott vendég, több ízben ajánlotta a kultusminister ur is; másfél évtizedi fennállásával csakugyan bebizonyította életrevalóságát. Előfizetési ára felette csekély: negyedévre 1 frt, félévre 2 frt. Megrendelések Budapest, Kecskeméti-utca 12. szám. Dolinay Gyula szerkesztő nevére címzendők.

Cherbuliez Victornek, a nálunk is jól ismert, kitűnő francia regényírónak egyik leg híresebb regénye: „Holdenisi Meta“ magyar fordításban is megjelent a Singer és Wolfner féle közkedveltségű „Egyetemes Regénytár“-ban. Ez a két kötet a legfinomabb, legérdekesebb és legbájosabb elbeszélést tartalmazza, mely valaha Cherbuliez tolla alól kikerült. A genfi költő ennek a „Holdenisi Meta“-nak köszönheti, hogy körülbelül öt évvel ezelőtt a francia akadémia tagjává választották. Egy eszes, ügyes, nagyraagyó svájci leány történetét beszéli el benne, a ki egy milliionos diplo-

matával feleségül akarja magát vétetni, mellesleg azonban egy festővel is kaczerkodik, s utoljára két szék közt a pad alatt marad. Szellemesebben s érdekesebben lehetetlen volna ez ármányt bonyolítani, mint a hogy Cherbuliez teszi. El lehet mondani, hogy e munka lefordítása kiváló nyereség irodalmunkra nézve, — különösen ily fordításban, minő az Ambrus Zoltáné. A két kötet ára piros vászonkötésben 1 frt.

CSARNOK.

Törmelékek.

— Nagy emberek műveiből. —

Sorsodban tőled csak egy függ, az, hogy a helyet, melyre a végzet által állítottál, jól töltsd be; ha mást akarsz, veszned kell; azon erő, mely természetes helyzetetd kellemessé, vagy legalább tűrhetővé tehetné, a sors ellen küzdve, elvész.

Ne csodálj semmit; nincs fa oly magas, mely egykor mag nem lett volna, s nem inkább a földnek, melybe véletlenül esett, mint magának köszöné nagyságát; senkit meg ne vess, mert a csiga, mely a tenger fenekén leül, egy világrész talpköve lehet, s nem tudhatod előre, mennyire nő az, mi kezdetében oly csekélynek látszik.

Egy világot könnyebben építhetünk fel romjaiból, mint a hitet, ha egyszer szívünkből elveszett.

Beszélg az időről kedveseddel, ha szeretsz, vagy tánczról, vagy akármiről, minden beszédünk olyan, mint a harangszó, melyben mindenik azt hallja, mi épen akkor lelkét eltölti; szeretők közt közönyös szó nincsen.

A reményekben nincsen visszalépés; mihelyt nagy czéled feltűnt képzeted előtt, mihelyt reményeid a mindennapiasság szűk körén egyszer tuemelkedtek, sorsod el van határozva: el kell érni magas czéledat, vagy nyomoruan elveszned.

A nép soha nem felejtí virágzása korát, s habár szolgáltság volna is, mi által kitűnő volt, visszakívánja a zsarnokot, ki nevét dicsőíté; mert minden önösségek között mégis a hiuság a legerősebb, s a nemzeti dicsőség oly valami, mi a legutolsó hiuságának is legalább némi táplálékot nyújt.

Szeretet csak hasonlók közt létezhet, ott, hol minden adományt elfogadhatunk, a nélkül, hogy a gondolat sérténé érzeményeinket, hogy nem fogjuk viszonzozhatni.

Egy régi költő azt mondta: „A hallgatás a nők legszebb ékessége.“ Egy gonosz nyelvű ember azt az észrevételt bátorkodott hozzátenni, hogy a „szép-nem soha sem volt oly szegény ez ékszerben, mint most.“

Az unalom betegség; az élv csak kevés időre enyhíti, ellenben a munka gyökeresen meggyógyítja.

A következetesség az élv próbaköve.

Az első csók az irattárban.

(Novellette.)

Írta: *Lázár József.*

Szép májusi nap volt.

En egyik jó barátom és gyermekkori játszópajtásommal, — hej, de sok ablak beverés fűz bennünket barátokká! — kivel minden este teendőink végzése után, rendszeren a városon kívül sétálni szoktunk menni, most is vígan haladtunk egy külvárosi utcán.

Beszélgetésünk tárgyát többnyire a boldog gyermekkori dolgok képezték; hisz oly jó azokra visszaemlékezni. Elbeszélgettünk a Bánffy kertben lefolyt magyar-török csatáról, hol én Muki pajtásommal akarva, nem akarva mint törökök harczoltunk, mert hát oda soroztak bennünket elemistákat s mi büszkén vonultunk a félhold alatt fakarddal a küzdőterre, de épen olyan hamar megis szaladtunk. A vereség mellé még másnap ott is marasztottak bennünket az iskolában papirgaluskára s tintalevesre. Azután a galambfiók szedés a dícső Báthory várból, az első cigarettázás, mely után persze következett másnap tanítónktól az ebédre invitálás, a komédiába való beszőkés stb stb.

Ezekről mi oly sokat el tudtunk beszélgetni!

Ugyanis mi abban az időben, melyben elbeszélésem történt egy nagyobb vidéki városban a jogot hallgattuk. Ebben az időben még csak t-ső évesek voltunk, tehát boldog „balekok“ kik még csak most

hagytuk el a gimnáziumot, melyben egy kissé szigoruan tartottak bennünket.

Oh kitudná leírni azon önelégültséget s mondhatni büszkeséget, mely az újdonsült jogász keblét eltöltö! Szabadság! Ezt mi talán úgy éreztük, mintha most kerültünk volna ki a szibériai ölmébányákból, pedig hát azelőtt is oly szabadok voltunk mi, egyes dolgokat kivéve.

Most már ám nem kell félve cigarettázni az embernek, illetve jogásznak, nem kell a markába szorítani az égő cigarettát, ha a tanár jó, habár a markát megperzseli is és hólyagot huz is rá. Bot a jogász privilegiuma, (de nem a hátára az sem) azonkívül a tanár „uraknak“ szólítja s nem is kell orvosi bizonyítványt hozni ha egyszer másszor „elbliccolja“ is az órát, valami kis bogár vagy ne-felejtš szemű lánykáért.

Elég az hozzá, hogy mi boldog jogászok voltunk, azt hittük hogy mi vagyunk legnagyobb urak Z. városban.

Nem is mulasztottunk volna el egy kisebb mulatságot sem, a hol alkalmunk nyílt számos olyan lánynak, kikre mint diákok reá sem mertünk volna nézni, bemutatni magunkat ekképen: „x—y jogász.“

— Mit szólsz hozzá, — szólalt meg sétaközben az én Muki barátom, — nem megérdemelte-e Révai Irma azt a kinos éjszakát?

— Micsoda kinos éjszakát?

— Hát a mit tegnap töltöttem az irattárban s amit most neked elakarok beszélni. Nem lesz reád nézve érdektelen?

— Oh kedves Muki pajtás, sőt nagyon is érdekes lesz, no lám lám! még sem hiában láttam én azt a nagy udvarlást Révai Irma körül.

— Igen kedves barátom, ő nagyon kedves s elragadó szép

— Na barátom a mi azt illeti, magamért sem állottam volna jót, ha sokszor belenéztem volna abba a kék menyországba.

— Az; fellegtelen kék ég az! Szerelmem ege. Oh de boldog volnék, ha úgy történnék valóban, mint azt álmodtam.

De halld esetemet!

Tegnap ugyanis mivel reggel volt vége a mulatságnak, egy cseppet sem aludtam délelőtt, hanem vígan hallgattam az előadást, illetve hallgattam volna, hogy ha eszem s gondolatom nem másutt kalandoztak volna, t. i. Irmánál s így figyelmem nem tudták megragadni a pandekták száraz szabályai.

Délután azonban már erőt s győzelmet kezdett venni rajtam a természet: álmos voltam, de azért mentem az iroda felé.

Rettegtem előre a délutántól, mert asztalom épen princípálisom asztalával szemben volt elhelyezve s ő látni fogja minden fejbiczentésemet s én szégyenleni sem tudom magamat.

Mint fogok én szunyókálni, mint fogok erőlködni az álom elűzésén, s mint fogok végre is minden erőlködés mellett szépen elaludni.

Az igaz, hogy princípálisom, ki megtestesült jóság s kibén én megtanultam az embert végtelenül szeretni s tisztelni, hagyott volna engem aludni, s csak szokása szerint egy jót nevetett volna rajta, de mit mondanak majd a cliensek?

Ez a gondolat aggodalommal töltött el. S azon jámbor óhaját tápláltam elmémbe, vajha most küldene el princípálisom valamely bírósághoz dolgozni, mint többször szokta tenni, legalább ott jót s háboríthatatlanul aludhatnék — hivatalból.

Szorult szívvel léptem be az irodába s gépiesen foglaltam el helyemet, midőn nemsokára megszólal princípálisom:

— Kérem Muki ur, legyen szíves elmenni a törvényszéki irattárba s leírni... számu szerződést.

Nekem sem kellett kétszer mondani; — villám gyorsan keltem fel székemről, vettem íróeszközömet s mentem.

— Tehát kívánságom teljesült!

Oh milyen jól fogok én ott ó óráig szunyókálni!

S az irattárnak is az én malmomra hajtotta a vizet, mert az irattár legutolsó szobájába, hol senki sem jár, dugott be, éppen a negyedik szobába. Talán kiolvasta szememből, hogy én itt aludni s nem szerződést írni szeretnék, azért teit oly távol, minden zajtól ment helyre..

A sok ezer acta csak úgy ásitott felém s csalogattak engem is aludni. Pedig ha udták volna, mennyi biztatás kell nekem.

En leülök s hozzá kezdek a másoláshoz, de már ekkor alig láttam, mert szempilláim mind erősebben csukódtak le.

„Adásvételi szerződés, mely egyrésztől y Orbán, mint ve

Elaludtam.

S aztán ismét részesültem abban a boldogságban, mely előttem már csak mint kőbe burkolt tündérkép tűnik fel.

... A zene vigan szolt s épen egy sebes kerin-
gót jártunk. Irmám, — mert már az volt, — karo-
mon lejtette a szédítő táncot, lehellete az enyémmel
összeferort, szemeink semmit sem láttak, csak egymást,
gyöngye dereka mint egy ibolya szál simult hozzám.
Szédítő volt a tánc, szédítő az ő két szeme. Százszorta
szebb volt, mint bármelyik lány a mulatságon s én nem
is embernek hanem tündérnek hittem. Szeme fellegete-
len, derült ég, hajában tenger vészes éjszaka, arcán
a természet legszebb két rózsájával, orra oly finom
metszésű melyet nem láttam többet életemben, aja-
ka az eperé s mosolygása istennői. Mint ahogy azt
a novellákban leírni szokták.

Mi tovább is táncoltunk volna, — hisz mi
ekkor nem a földön jártunk, — ha csak egy hang,
mely Irmát kiáltotta, meg nem állit minket.

Anyja volt; képzeletemben az anyósok leg-
jobbika, ki pihenésre intett bennünket.

Itt sem hagytam el, hanem mellé ültem be-
szélgetni. Első kérdésem az volt, hogy „hogyan van a
mulatsággal megelégedve”, itt persze magamra czé-
loztam.

— Oh nagyon jól, talán életemben nem mulat-
tam oly jól, mint most. Valóban emlékezetes lesz e
nap mindig.

— Kisasszony! e nyilatkozatot nagyon köszö-
nöm, mert ezáltal egyuttal azt is mondotta, hogy
nekem is van ebben egy parányi részem s ez
engem végtelen boldoggá tesz.

— Sőt nagyon is sokat köszönhetek önnek,
hogy ittletével oly sok kellemes percet szerzett
nekem.

Tehát ő is vonzódik hozzám, gondoltam ma-
gamban, itt az ideje tovább menni.

— S megengedné-e Irma kisasszony, hogy ne
csak itt most, hanem oda haza, családi körében is
részeselek e szerencsében?

— Oh igen! Szívesen veszi mamám, ha hoz-
zánk is eljön s azt hiszem, hogy ott sem fog unat-
kozni; ott majd én leszek a mulattató, nem tudom,
hogy fog sikerülni. Van szép kertünk, melyet én
saját magam gondozok s abból majd köszönetem
jeléül

Tovább nem folytathattá, mert a négyesre kel-
lett felállni, melyre ő volt táncosnőm. Hogy hara-
gudtam most a cigányra, a kiket máskor mindig
ugy szeretek, hogy mért nem tudott bár még egy
percet hallgatni, hogy fejezhette volna be, a mit
akart mondani; ugy éreztem, hogy ezen mondatban
lett volna az én boldogságom kifejezve.

Másnap már Irmáéknál voltam. A lugasból
vig női csevegés hallatszék ki, mi pedig Irmával a
mellette elterülő rózsaterdőben voltunk.

Oly szép volt ekkor minden. A madarak éneke,
a lenge szél danája, a pillangó a virágon, a rózsák
s ezek közt Irma, a rózsakirályné, mind oly tündé-
ries, tulvilági kép gyanánt tűnt fel nekem.

Irma szótlanul ment egy rózsátörőhöz s selyem
ujjaival egy gyönyörű rózsabimbót akart leszakita-
ni.

Önkénytelenül eszembe jutottak a mulatságon
mondott szavai: „s abból majd köszönetem jeléül..”
Most már kitudtam magamnak egészíteni a zene
által félbeszakított mondatot. Tehát ő engem egy
rózsabimbóval akar megajándékozni, pedig én mit
sem tettem neki s ellenkezőleg ő tett engem bol-
doggá!

Mig így gondolkoztam, azalatt egy sziszzenést
hallok, odapillantok Irmára s látom mint nyom ki
rózsaszínű körme alól egy csepp piros vért.

Tehát a rózsák átadása vérrel is megvan pecsét-
elve! Ő még fájdalmat is okoz magának s vajjon
minő utógondolattal?

— Itt van mondá, a rózsabimbót rokkomnak
gomblyukába tűzve, — fogadja tőlem e virágot, me-
lyet már a mult este önnek szántam, ne engedje ha-
mar elhervadni, mert ez a legkedvesebb fajú rózsám.
Látja még a kezemet is megszurtam.

— Ha engedte volna, a töviseket eltávolított-
tam volna, s ezután ha rózsát akar szedni csak egy
szavába kerül s én a töviseket mindig eltávolít-
tom s boldog lennék ha egész életemben tövis nélkül
szedné le a rózsákat.

— Ekkor szép sötét szemeibe néztem; néztem
sokáig, nagyon sokáig, hisz én ott jövőm boldogsá-
gát láttam mintegy optikus lencsén keresztül.

Féltérde ereszkedtem s forró ajkam a tövis
által megsértett pici ujján nyugodott. És ő engedte,
hogy csókoljam e kezét, hisz ugyis én értem szurta
azt meg. Szerelmem kitört belőlem, s ajkam kéjitta-
san rebegte e szavakat:

— Szeretem Irmát Szeretem úgy, mint a reg-
geli harmatcsepp a felkelő napsugarát, mely azt ezüst
cseppé változtatja, mint az erdei csermely a hold fé-
nyét, mely arany szalagot húz keresztül rajta, szere-
tem szerelmem egész hevével; önhöz vagyok fűzve

mint a virág a földhöz, ön nélkül elhervadok, sem-
mivé leszek!

Mig én e szavakat mondtam, addig ő bájlón
mosolygott s szemeivel biztatott s ezt látszék mon-
dani: „Én is azt érzem.”

— S kérem mondja ki e szót: szeretlek, vagy ha
másképp érez ugy nevesen ki s engedje meg (bocsá-
nat e kívánságomért) engedje meg, hogy ajkam meg-
érintse az ön ajkát, adja nekem e csókot talizmá-
nul, mert erre szükségem van, akkor én elmegyek
innen, el, nagyon messze, ajkaimon e talizmánnal,
szívemben az ön vonásaival s csak akkor jövök vissza,
midőn ezt mondhatom: „Itt vagyok mint pályavég-
zett ember; eljöttem szerelmét számon venni s kezeit
kérni, melyért oly sokat fáradoztam, mely munka
azonban nekem, ily fényes jutalom mellett oly köny-
nyűnek tűnik fel s tegyen engem boldoggá!”

Irma egy darabig semmit sem szolt, csak né-
zett rám s végre lázasan pirulva suttozta:

— Ne szóljon így tovább, megteszem a mit
kért, mert én is szeretem önt, vegye e csókot,
ha azt hiszi, hogy az erőt kölcsönöz önnek, menjen
én is várni fogom.

... Megcsókoltam

Erre hirtelen felébredtem. A holdvilág által
megvilágított szobában, az asztalon egy kis egeret
láttam elsuranni, annak hideg teste, — mert Irma
helyett az csókolt meg — érintette ajkamat.

Feleszméltem.

Elborzadva veszem észre, hogy ágy helyett egy
asztalra dölve aludtam. Alig tudtam magamhoz jön-
ni, azt hittem hogy most is álmodom.

— Hol vagyok most? E kérdés állott előttem.
Fülkeltem s magam körül nem látok egyebet, mint
ezer meg ezer actát, melyek mind rám bámultak,
azután egy asztalt, rajta a megkezdett szerződés. Siri
csend mindenütt, csak a közel levő torony óra ütése
szakítja félbe. 12 óra volt.

Most már tudtam hol vagyok. Bezártak az
irattárba. Most már nagyon is háboríthatatlanul alud-
hatok, ha tudok tovább.

Gondolkoztam, hogy mit csináljak? Ki-
mászszak az ablakon? Akkor megláthat a bakter s
megcsip mint egy tolvajt s folytathatom tovább ál-
momat reggelig a bakter-szobában. Itt maradjak?
Akkor reggel az irattárnok halálra ijed s én beke-
rülök az ujságba. Mégis ez utóbbit választottam, be-
várom a reggelt, majd csak megugrom valahogy.

A hold szépen sütött s magam olyan voltam ká-
ba fejemmel, mint egy kísértet. A szép álom, azu-
tán a furcsa felébredés mind zavarólag hatottak re-
ám.

Tehát csak álmodtam boldogságomat, s a
csókot, mit kaptam!

Oh mily rosszul esett felébredni ez álomból.

Minden álom volt, az hogy ő szeret, a csók, a
rózsák, csak az nem volt álom, hogy én nagyon s
most még jobban szeretem őt.

Tagjaim megvoltak zsibbadva a rossz fek-
véstől. De kibékülve sorsommal most már ágyve-
téshez láttam. Rokkom ugyanis leterittem a földre,
egy csomó acta volt a párnám s elaludtam.

Bezzeg nem álmodtam most rózsák kertről s
Irmáról, hanem igenis a bakterrel való viaskodás-
ról, a bakter-szobáról, stb.

A hold helyét a nap foglalta el s fényes su-
garait az irattárba is bebocsátá.

Fölébredtem, órámat néztem, mely 6 órát mu-
tatott.

Tehát jókor ébredtem fel.

Felkeltem s leültem ismét az íróasztalhoz,
hogy leírjam a szerződést, hogy princípálisom meg
ne tudja, hogy én tegnap délután aludtam.

Mire elvégeztem fél 9-re volt.

Összeszedtem íróeszközöimet s az ajtó mellé
állottam, hogyha az öreg irattárnok jön, én szépen
kiosanhaszak. Nemsokára nehézkes lépteket hallok
közeledni.

Ő jön! Most már félni is kezdtem egy kissé,
de bátorságot adott az irattárnok öregsége s rövid
látása.

A kulcs fordul, kinyílik az ajtó s én egy ug-
rással a folyosón voltam.

Az öreg nagyon megijedt, ajkai kiáltásra fa-
kadtak.

De én azt már nem bántam, csak hogy egyszer
künn lehettem.

S azóta az öreg irattárnok terjeszti a hirt,
hogy az irattárba kísértetek vannak; egy épen teg-
nap reggel ugrott ki előtte az irattárból.

... Mikorra barátom befejezte elbeszélését, már
a fényes csillagok milliárdjai ragyogtak az égen s
épen utca-ajtónkhoz értünk.

Kezet fogtam az én szegény Muki pajtásom-
mal s szó nélkül bocsátottam el.

Szerkesztői üzenetek.

F. J. urnak. Reméljük nincs kifogása az ellen, hogy már
az egyszer használt álnév mellett maradtunk. Nem vagyunk
barátai a nevek cserélgetésének, miután az olvasó közönség így
sohasem barátkozhatik meg az íróval.

K. E. urnak. Az új évi cikk eltévedt valahol; így már
csak a jövő évre lesz alkalomszerű. Egyéb vidám apróságokat
is szívesen veszünk az ön tollából.

B. K. urnak. H.-Szoboszló. Szerencsétlenségünk vala-
mi apróbb tárcaközleményekkel Tudod kerül ott olyan, a mi-
nőket eddig is örömmel használtunk fel a te jeles tollad alól.

B. M. urnak. Sz.-Cseh. Igen rég ideje, hogy nem kaptunk
semmit sem onnan. Az új évben reméljük többször lesz sze-
rencsénk?

Hirdetések.

Hirdetmény.

Néhai özv. Brüll Izsákné örökségéhez tar-
tozó sz.-somlyói ingatlanokat és kézi zálogokat
az örökösök folyó évi február hó elsején
maguk között megejtendő önkéntes árverezésen
szétosztani óhajtván, közhírré tétetik, miszerint
az önkéntes árverezésben készpénz lefizetés,
vagy kellő biztosíték mellett bárki is részt
vehet.

Sz.-Somlyó, 1888. január 18-án.

Néhai özv. Brüll Izsákné
1—1 örökösei.

Hirdetés.

Egy jó karban levő, erős szerkezetű és
kellemes hangú zongora 120 frtért, — egy
tanulásra alkalmas zongora 30 frtért eladó.
Tudakozványok Hútra Viktor kántorhoz inté-
zendők Szilágy-Somlyón, hol egy új, keveset
használt gyermek-kocsi, gyermekszék és két
fali nagy kép is eladó.

1—1

Hirdetmény.

Alólírtak a sarmasági vasútszállomástól
5—8 kilométer távolságra eső ilosvai és
lompéti erdőben 40—60 éves moesár tölgy
31 holdon, — cserfa pedig tüzelésre 34 ka-
tasztrális hold területen eladó.

Sz.-Somlyó, 1888. január 10.

2—3

Genosy Sándor.

4665.—1887. polg. szám.

Hirdetmény.

A zilahi királyi törvényszék által közhir-
ré tétetik, hogy a szilágyi helyiérdekű vas-
út czéljára Szilágy-Somlyó város területén ki-
sajátítás alá vett területek és épületek kártala-
nitása iránti eljárás elrendeltetvén, foganatosi-
tására Sz.-Somlyóra a városházához határidőül
1888. évi január 30. napjának d. e. 9 órája
kitűzetett.

Felhivatnak annál fogva mindazon tulajdo-
nosok és telekkönyvi érdekeltek, kiknek a vas-
út társulat jogi képviselőjével a kisajátított ja-
vakra nézve ez ideig kiegyezkedniök nem sike-
rült, hogy a kijelölt helyen és időben a kártala-
nitási eljárást vezető törvényszéki bíró előtt
pontosan jelentkezzenek, minthogy kimaradásuk
esetében is az eljárás hivatalból teljesített s
a kártalanítás kérdése érdemlegesen elintéz-
tetni fog.

Kelt Zilahon, a kir. törvényszék polg. ta-
nácsüléséből, 1887. évi deczember hó 31-ik
napján.

Bokor István,
jegyző.

Szeőke,
elnök.

2—3